

Den ottende er af de syv - nummer to

Riger i Bibelens profeti

Jeff Pippenger

2023-09-15

I den foregående artikel fastslog vi, at milleritterne ikke kunne se Rom som andet end det hedenske og det pavelige Rom, skønt de dog behandlede forskellene mellem disse to magter. For milleritterne førte forskellene mellem det hedenske og det pavelige Rom dem ikke til at erkende, at det pavelige Rom var det femte rige, som fulgte efter det fjerde rige, det hedenske Rom. Efter skuffelsen i 1844 identificerede Søster White de tre magter i Åbenbaringen 12 og 13 som dragen i kapitel 12, dernæst pavedømmet som dyret, der steg op af havet i kapitel 13, hvilket blev efterfulgt af De Forenede Stater som dyret, der kom op af jorden. Efter at grundvolden var lagt, åbnede Herren lyset over den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet, som i Åbenbaringen kapitel 16 fører verden til Harmagedon.

Den profetiske række, hvori disse symboler findes, begynder med Åbenbaringen 12, med dragen, som søgte at ødelægge Kristus ved Hans fødsel. Der siges, at dragen er Satan (Åbenbaringen 12,9); det var ham, der tilskyndede Herodes til at lade Frelseren dræbe. Men Satans vigtigste redskab i krigen mod Kristus og Hans folk i de første århundreder af den kristne tidsalder var Romerriget, hvori hedenskabet var den herskende religion. Således er dragen først og fremmest et billede på Satan, men i en sekundær betydning er den et symbol på det hedenske Rom.

I kapitel 13 (vers 1–10) beskrives et andet dyr, »ligesom en leopard«, til hvilket dragen gav »sin kraft og sin trone og stor myndighed«. Dette symbol repræsenterer, således som de fleste protestanter har troet, pavedømmet, der overtog den magt og trone og myndighed, som tidligere blev besiddet af det gamle Romerrige. Om det leopardlignende dyr erklæres det: »Der blev givet ham en mund, som talte store ord og bespottelser.... Og han oplod sin mund til bespottelse imod Gud, for at bespotte hans navn og hans tabernakel og dem, som bor i himmelen. Og det blev givet ham at føre krig mod de hellige og at overvinde dem; og der blev givet ham magt over alle stammer og tungemål og folkefærd og nationer.« Denne profeti, som næsten er identisk med beskrivelsen af det lille horn i Daniel 7, peger uden tvivl på pavedømmet.

»Der blev givet ham magt til at fortsætte i toogfyrre måneder.« Og, siger profeten, »jeg så et af hans hoveder som såret til døde.« Og igen: »Den, som fører i fangenskab, skal selv gå i fangenskab; den, som dræber med sværd, må dræbes med sværd.« De toogfyrre måneder er det samme som »en tid og tider og en halv tid«, tre et halvt år, eller 1260 dage, i Daniel 7 — den tid, i hvilken pavemagten skulle undertrykke Guds folk. Denne periode begyndte, som anført i de foregående kapitler, med pavedømmets overhøjhed i år 538 e.Kr. og ophørte i 1798. På den tid blev paven taget til fange af den franske hær, pavemagten modtog sit dødbringende sår, og forudsigelsen blev opfyldt: »Den, som fører i fangenskab, skal selv gå i fangenskab.«

»På dette punkt indføres et andet symbol. Profeten siger: »Jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn som et lam.« Vers 11. Både dette dyrs udseende og måden, hvorpå det stiger op, viser, at den nation, som det repræsenterer, er forskellig fra dem, der blev fremstillet under de foregående symboler. De store riger, som har hersket over verden, blev fremstillet for profeten Daniel som rovdyr, der steg op, da »himlens fire vinde brød løs over det store hav.« Daniel 7:2. I Åbenbaringen 17 forklarede en engel, at vande repræsenterer »folk og skarer og nationer og tungemål.« Åbenbaringen 17:15. Vinde er et symbol på strid. Himlens fire vinde, som bryder løs over det store hav, fremstiller de frygtelige scener af erobring og omvæltning, hvorved riger har opnået magt.

„Men dyret med lammeagtige horn blev set ‘stige op af jorden.’ I stedet for at omstyrte andre magter for at grundlægge sig selv må den nation, som således fremstilles, opstå på et tidligere ubeboet område og vokse frem gradvist og fredeligt. Den kunne derfor ikke opstå blandt den Gamle Verdens tætbefolkede og kæmpende nationaliteter, dette oprørte hav af ‘folk og skarer og nationer og tungemål.’ Den må søges på det vestlige kontinent.“

“Hvilken nation i den nye verden var i 1798 ved at stige frem til magt, gav løfte om styrke og storhed og tiltrak sig verdens opmærksomhed? Anvendelsen af symbolet levner intet spørgsmål. Én nation, og kun én, opfylder denne profetis kendetegn; den peger umiskendeligt på Amerikas Forenede Stater. Gang på gang er den hellige skribents tanke, næsten hans nøjagtige ord, ubevidst blevet anvendt af taleren og historikeren ved beskrivelsen af denne nations fremkomst og vækst. Dyret blev set ‘stige op af jorden’; og ifølge oversætterne betyder det ord, der her er gengivet med ‘stige op’, bogstaveligt ‘at vokse eller skyde op som en plante’. Og, som vi har set, måtte nationen opstå på et territorium, der tidligere var ubeboet. En fremtrædende forfatter, der beskriver Amerikas Forenede Staters fremkomst, taler om ‘mysteriet ved dens fremtræden ud af tomheden’ og siger: ‘Som et stille frø voksede vi til et imperium.’—G. A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, side 462. Et europæisk tidsskrift omtalte i 1850 Amerikas Forenede Stater som et forunderligt imperium, der var ved at ‘træde frem’, og som ‘midt i jordens stilhed daglig lagde til sin magt og stolthed’.—*The Dublin Nation*. Edward Everett sagde i en tale om denne nations pilgrimgrundlæggere: ‘Søgte de et tilbagetrukket sted, uskadeligt på grund af dets ubemærkethed og trygt i kraft af dets afsides beliggenhed, hvor den lille menighed i Leiden kunne nyde samvittighedsfrihed? Se de mægtige områder, over hvilke de i fredelig erobring ... har båret korsets bannere!’—Tale holdt i Plymouth, Massachusetts, 22. dec. 1824, side 11.”

“‘Og det havde to horn som et lam.’ De lamlignende horn angiver ungdom, uskyld og mildhed og repræsenterer på passende vis De Forenede Staters karakter, således som de blev fremstillet for profeten som ‘stigende op’ i 1798. Blandt de kristne landflygtige, som først flygtede til Amerika og søgte et tilflugtssted for kongelig undertrykkelse og præstelig intolerance, var der mange, som besluttede at oprette en regering på det brede grundlag af borgerlig og religiøs frihed. Deres synspunkter fandt udtryk i Uafhængighedserklæringen, som fremsætter den store sandhed, at ‘alle mennesker er skabt lige’ og er udrustet med den umistelige ret til ‘liv, frihed og stræben efter lykke’. Og Forfatningen garanterer folket retten til selvstyre ved at fastsætte, at repræsentanter, valgt ved folkets stemme, skal vedtage og håndhæve lovene. Frihed i trosanliggender blev også indrømmet, idet enhver fik tilladelse til at tilbede Gud efter sin

samvittigheds bud. Republikanisme og protestantisme blev nationens grundlæggende principper. Disse principper er hemmeligheden bag dens magt og fremgang. De undertrykte og nedtrådte overalt i kristenheden har vendt sig mod dette land med interesse og håb. Millioner har søgt dets kyster, og De Forenede Stater er steget op til en plads blandt jordens mægtigste nationer.

„Men dyret med horn som et lam ‘talte som en drage. Og det udøver hele det første dyrs magt for dets øjne og får jorden og dem, som bor derpå, til at tilbede det første dyr, hvis dødelige sår blev lægt; ... idet det siger til dem, som bor på jorden, at de skal gøre et billede af dyret, som havde såret af et sværd og dog levede.’ Åbenbaringen 13:11–14.“ The Great Controversy, 438–441.

Afsnittet fastslår, at kapitel tolv og tretten identificerer dragen, dyret og den falske profet, de tre magter i Åbenbaringen seksten, som fører verden til Harmagedon. Disse tre magter har hver deres særlige kapitler, som dækker den samme profetiske historie. De sidste seks vers i Daniel elleve begynder med ordene: „Og ved endens tid,“ hvilket var 1798. Derefter identificerer de seks vers pavedømmets sidste bevægelser, indtil Mikael i vers et i Daniel tolv rejser sig, og menneskets nådetid afsluttes og indleder de syv sidste plager. I vers fireogfyrre i kapitel elleve fremstilles den aktuelle tids budskab, som opildner pavedømmet til vrede og igangsætter det blodbad, der finder sted lige før nådetidens afslutning, som „tidender fra øst og fra nord“.

Budskabet fra øst og nord repræsenterer det sidste advarselsbudskab, for det forkyndes umiddelbart før Mikael står frem. Det er den tredje engels budskab, som forkyndes under Helligåndens udgydelse. Daniel fremstillede budskabet som todelt. Budskabet fra „nord“, som bringer pavedømmet i raseri, er budskabet, der identificerer „kongen i nord“ som den pavelige magt, og budskabet fra „øst“ er budskabet om østens børn, hvilket er islam. Naturligvis har det også andre vigtige betydninger, men øst er et symbol på islam, og antikrist er forfalskningen af den sande Konge i nord. Den tredje engels budskab, som advarer imod at modtage kongen i nords mærke (dyrets mærke), advarer også om, at islam vil slå til på det tidspunkt, hvor misgerningens bæger er fuldt for Amerikas Forenede Stater, og Amerikas Forenede Stater fylder sit misgerningens bæger ved søndagsloven.

Åbenbaringen tretten, begyndende med vers elleve og fremad, identificerer den selvsamme profetiske historie, og den begynder også ved endens tid i 1798.

„Hvilken nation i den nye verden var i 1798 ved at vokse frem til magt, gav løfte om styrke og storhed og tiltrak sig verdens opmærksomhed? Anvendelsen af symbolet tillader ingen tvivl. Én nation, og kun én, opfylder denne profetis kendetegn; den peger umiskendeligt på Amerikas Forenede Stater.“ The Great Controversy, 440.

Den samme profetiske historie behandles i Åbenbaringen 13, vers 11–18, som behandles i Daniel 11, vers 40–45. Ligesom med versene i Daniel ender beretningen om De Forenede Staters rolle med nådetidens afslutning, idet De Forenede Stater tvinger verden til at modtage dyrets mærke. Dernæst, som i Daniel 11, frembæres budskabet for denne time i kapitel 14. Det er den samme struktur i begge afsnit, med den undtagelse, at Daniels vers beskriver pavemagtens aktiviteter,

mens Åbenbaringen 13 identificerer De Forenede Staters rolle. Med disse to linjer finder vi, at Åbenbaringen kapitel 17 dækker den samme historie, men fremhæver dragens rolle, fremstillet som ti konger, som er De Forenede Nationer. De tre kapitler, betragtet linje på linje, identificerer dragenes, dyrets og den falske profets rolle, som i kapitel 16 fører verden til Harmagedon; derfor er det af betydning, at Johannes oplyser os om, at når kapitel 17 begynder, er det en af de engle, som havde udgydt de syv sidste plager, der kommer for at fortælle Johannes om dommen over Roms skøge.

Og en af de syv engle, som havde de syv skåle, kom og talte med mig og sagde til mig: Kom her; jeg vil vise dig dommen over den store skøge, som sidder ved de mange vande, med hvem jordens konger har drevet hor, og jordens beboere er blevet beruset af hendes hores vins vin. Åbenbaringen 17:1, 2.

For milleritterne drejede det sig om det hedenske Rom og det pavelige Rom, men ved enden drejer det sig om den trefoldige union. Ligesom hun i kapitel tolv og tretten identificerer disse tre magter, identificerer hun også klart kvinden i kapitel sytten som pavedømmet.

“Kvinden [Babylon] i Åbenbaringen 17 beskrives som ‘klædt i purpur og skarlagan og prydet med guld og kostbare stene og perler og med et gyldent bæger i sin hånd, fuldt af vederstyggeligheder og urenhed: ...og på hendes pande var der skrevet et navn: ‘Hemmelighed, Babylon den Store, moder til skøgerne.’” Profeten siger: ‘Jeg så kvinden drukken af de helliges blod og af Jesu martyrs blod.’ Yderligere erklæres Babylon at være ‘den store stad, som har kongedømme over jordens konger.’ Åbenbaringen 17:4–6, 18. Den magt, som gennem så mange århundreder opretholdt et despotisk herredømme over kristenhedens monarker, er Rom.” Den store strid, 382.

Hvornår begynder da den profetiske historie, som skildres i kapitel sytten?

Så førte han mig i ånden ud i ørkenen; og jeg så en kvinde sidde på et skarlaganrødt dyr, fuldt af bespottelige navne, med syv hoveder og ti horn. Og kvinden var klædt i purpur og skarlagan og prydet med guld og ædelstene og perler og havde i sin hånd et gyldent bæger, fuldt af vederstyggeligheder og urenheden fra hendes utugt. Og på hendes pande var der skrevet et navn: MYSTERIUM, DET STORE BABYLON, MODER TIL SKØGERNE OG TIL JORDENS VEDERSTYGGELIGHEDER. Og jeg så kvinden beruset af de helliges blod og af Jesu martyrs blod; og da jeg så hende, undrede jeg mig med stor forundring. Åbenbaringen 17:3–6.

For at Johannes kunne se kvinden, bliver han profetisk ført ud i ørkenen, som Johannes selv allerede i kapitel tolv har identificeret i forbindelse med de to vidner som de tolv hundrede og tres år med paveligt herredømme.

Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted beredt af Gud, for at de dér skulle ernære hende i tusind to hundrede og tresindstyve dage.... Og der blev givet kvinden den store ørns to vinger, for at hun skulle flyve ud i ørkenen til sit sted, hvor hun ernæres en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens åsyn. Åbenbaringen 12:6, 14.

Johannes blev profetisk ført ind i ørkenperioden, men vers tre og fremefter angiver nøjagtigt, hvor i de tusind to hundrede og tres år Johannes blev ført hen, for kvinden var allerede blevet drukket af forfølgelsens blod, og hun var allerede „skøgenes moder“. Johannes blev ført til slutningen af ørkenperioden, for kvinden havde allerede drukket af forfølgelsens blod, og de protestantiske kirker var allerede ved at vende tilbage til hendes fold og blive hendes døtre, for hun blev i den tidsperiode identificeret som „skøgenes moder“. Hun havde allerede døtre. Johannes' vidnesbyrd i kapitel sytten begynder i 1798, ligesom den samme profetiske historie gjorde, som repræsenterede dyret i Daniel elleve og den falske profet i Åbenbaringen tretten.

Ligesom med de to andre linjer identificerer kapitel atten, når kapitel sytten afsluttes, dernæst timens budskab. Tre profetiske linjer, én for hver del af den trefoldige forening. De er alle fremstillet på den samme historiske struktur, som begynder i 1798 og fortsætter indtil prøvetidens afslutning, og alle tre understreger den sidste advarselsbudskab.

Habakkuks tavler behandler emnet i Åbenbaringen sytten langt mere udførligt, så jeg vil nu gå videre til den gåde, som fremstilles i det kapitel, der fremlægger otte riger i Bibelens profeti.

Og her er den forstand, som har visdom. De syv hoveder er syv bjerge, hvorpå kvinden sidder. Og der er syv konger: fem er faldet, og én er, og den anden er endnu ikke kommet; og når han kommer, må han blive en kort stund. Og dyret, som var og ikke er, er selv den ottende og er af de syv, og det går fortabelsen i møde. Åbenbaringen 17:9–11.

Daniel sagde til Nebukadnesar: »Du er dette hoved af guld.«

Og hvor som helst menneskenes børn bor, markens dyr og himlens fugle har han givet i din hånd og gjort dig til hersker over dem alle. Du er dette hoved af guld. Daniel 2,38.

Daniel sagde også til Nebukadnezar: »Du, o konge, er en kongers konge.«

Du, o konge, er kongers konge; thi himmelens Gud har givet dig et rige, magt og styrke og herlighed. Daniel 2:37.

Nebukadnezar var „hovedet“, og han var en konge, ja, en kongers konge, for han repræsenterede det første af de riger, der er fremstillet i billedstøtten. Nebukadnezar var den konge, der blev fremstillet ved gullet, og andre riger og konger ville blive fremstillet ved de øvrige metaller i billedstøtten, men Nebukadnezar var den første og derfor kongen over kongerne. Et andet niveau, som vi ikke vil behandle nu, er, at Babylons rige repræsenterer det rige, som søger at efterligne Kristus, som er den sande Kongers Konge.

I begyndelsen af Esajas' vidnesbyrd om de to tusind fem hundrede og tyve års profetier (de syv tider i Tredje Mosebog 26) identificerer Esajas konger som hoveder.

For Syriens hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og inden fem og tres år skal Efraim være knust, så det ikke mere er et folk. Og Efraims hoved er Samaria, og Samarias hoved er Remaljas søn. Hvis I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive stående. Esajas 7:7, 8.

Esajas angiver blot udgangspunktet for de to tidsperioder på to tusind fem hundrede og tyve år imod det nordlige rige Samaria og det sydlige rige Juda, og idet han gør dette, medtager han to vidner om, at en nations hovedstad er dens hoved, og at kongen er hovedet for hovedstaden. Et „hoved“ er en konge og et rige. I Åbenbaringen optages den samme profetiske linje som i Daniel.

Derfor, når Johannes føres til 1798 og forelægges den gåde, der identificerer, at der er syv „hoveder“, identificerer han, at der er syv kongeriger. Derefter får han at vide, at fem af hovederne eller kongerigerne er faldet. I 1798 var det femte kongerige i Bibelens profeti netop faldet, idet det modtog et dødeligt sår, som sidenhen ville blive helet.

Johannes, som står i endetidens historie i året 1798, får også at vide, at ét af hovederne „er“. Det sjette rige i Bibelens profeti begyndte i 1798, så da Johannes profetisk blev ført til 1798, er det rige, som da var, De Forenede Stater, og han fik videre at vide, at det syvende rige stadig lå i fremtiden i forhold til 1798, for det var endnu ikke kommet. Det syvende rige, som stadig lå i fremtiden i forhold til 1798, er De Forenede Nationer, som er fremstillet ved ti konger og er emnet i Åbenbaringen sytten. Men der er også et ottende, som er af de syv. Rom fremstår altid som det ottende og er af de syv.

Der er meget at sige om indholdet af kapitel sytten, men vi identificerer ganske enkelt de otte riger i Bibelens profeti, som er fremstillet i kapitel sytten, for at se, hvordan den milleritiske forståelse af fire riger stemmer overens med de otte riger i Åbenbaringen sytten.

Vi vil behandle dette i den næste artikel.